

Σαν με δικάσετε... Σκεφτείτε
τον πρότερο έντιμό μου βίο.
Διαβάστε τη δικογραφία της ζωής μου
σ' αυτό το ξέφυλλο βιβλίο.
Καταδικάστε με με της ομολογίας μου το βέτο.
Ο αναμάρτητος πρώτος το λίθο βαλέτω.
Ζητώ λοιπόν την επιείκειά σας.
Κοιτάξτε με κατάματα και πέστε,
Το πταίσμα που διέπραξ' η καρδιά μου
διαφέρει απ' τα μεγάλα εγκλήματά σας;
Σε σκοτεινό κελί σαν θα με πάτε
φτωχοί στο πνεύμα, μην ξεχνάτε
πως φωτεινή θαν' η μορφή της
και ανεξίτηλη στη μνήμη η θύμησή της.

Όταν το χέρι μου απαλά
αγγίζει και χαϊδεύει τα μαλλιά σου
δάκρυα στα μάτια μου 'ρχονται ξανά,
καθώς μέσ' στο σκοτάδι το αχνό,
ψάχνω να βρω το βλέμμα το γλυκό σου.
Κι όταν τα ακροδάχτυλά μου αγγίζουν
το πίσω μέρος του λοβού,
κει δε στο πίσω μέρος του αυτιού σου,
ανατριχίλα διαπερνάει το κορμί σου.
Και η αφή των μεταξένιων σου μαλλιών
στο μέσα μέρος των δαχτύλων,
μια αίσθηση πρωτόγνωρη
επάνω στο κορμί και στο μυαλό μου φέρνει.
Κει δα στο σαλονάκι το διπλό
που τώρα πια, καθόμαστε σαν ξένοι.

Όταν τα πόδια μου στη γη
πατήσουνε γερά σαν φύγω μακριά σου,
δώρο στη μαύρη μου ζωή
θα κάνω δυο λευκά φτερά.
Πάνω απ' τον κόσμο θέλω τότε να πετάξω,
να σε κοιτώ από ψηλά
μην κάτι και μου πάθεις.
Κι άμα σκοντάψεις και σε δω
στον κακοτράχαλο το δρόμο που βαδίζεις
θε να κατέβω τότε κάτω απαλά
μήπως τυχόν και μου τρομάξεις.
Στα δυο υπέροχά σου μάτια
εμπρός θε να σταθώ.
Και σαν τα δω κλαμένα ναν για μένα,
ευθύς μέσ' στ' απαλά φτερά μου
θα σ' αδράξω.
Μόν' αν τα δω να είναι γελαστά
για κάποιον άλλον...
Τα δυο λευκά φτερά μου
μαύρα θα τα βάψω.
Παν' απ' τον κόσμο
πάλι θα πετάξω.
Θα χαθώ...

Έγειρες στην αγκαλιά μου

κι αποκοιμήθηκες.

Ακίνητος καθόμουνα

μήπως και σε ξυπνήσω,

και τρυφερά σε χάιδεα

σαν πρωινή δροσιά.

Ήταν τα μάτια μου υγρά,

ποθούσα μέσ' την αγκαλιά μου να σε σφίξω.

Μα τρόμαξα...

Ακίνητος καθόμουνα

μήπως και σε ξυπνήσω.

Κι όταν η ανάσα σου έγινε βαριά

σε κοίταζα, και τη ζωή μας έβλεπα

που γίνεται ρημάδια.

Η μοίρα μου το έταξε,

να μην μπορώ να κοιμηθώ

και τη γλυκιά σου τη μορφή

να βλέπω στα σκοτάδια.

Μέσ' στα σκοτάδια εγώ θα ζω

μήπως και μου ξυπνήσεις,

μήπως τη γη, τον ουρανό,

τ' αστέρια μου ζητήσεις.

Κι ευθύς από τον λήθαργο

εγώ θε να ξυπνήσω

κι από την μοίρα την καλή

μια χάρη να ζητήσω.

Μέσα στον ύπνο τον βαθύ

να είμαι τ' όνειρό σου.
Στην αγκαλιά να σε κρατώ,
φιλιά να σε γεμίζω.
Κι όταν ξυπνήσεις...
Όνειρα να πεις είδα κακό,
πως μου 'φυγες,
και δεν γυρνούσες πίσω.
Μέσ' στη ζεστή σου αγκαλιά
με πόθο να με σφίξεις,
και με τα μάτια σφαιριστά
απ' το κακό το όνειρο
κι εμέ να με ξυπνήσεις.

Στην αυλόπορτά μου απ' έξω
φύτεψα μια γιασεμιά
και τα ευωδιαστά της άνθη
τρέλαναν τη γειτονιά.

Σαν περνάς απ' την αυλή μου
Θέλω να λιποθυμάς
απ' την ευωδιά του κήπου
και να μην με προσπερνάς.
Φύτεψα και δυοσμαράκι
να το πίνω να μεθώ,
να σε βλέπω με θαμπάδα
και διπλά να σ' αγαπώ.

Στην αυλόπορτά μου απ' έξω
κάθομαι και καρτερώ
να περάσεις να σου γνέψω
πως σε θέλω, σε ζητώ.

Ένα τσιγάρο είν' η ζωή
και όποιος το καπνίσει
αυτό το δώρο του Θεού
δεν θα ξαν' αποκτήσει.
Είναι τσιγάρο άφιλτρο
σε φίνο πακετάκι
που σαν τελειώσει το πετάς
σε ξύλινο τασάκι.
Ρούφα το ξανά ρουφά το
μέχρι το τέλος ρίσκο
και τον καπνό αναγύρισε
κάτ' απ' τον ουρανίσκο.
Φύσα τον έξω τον καπνό
και πάλι ρούφατόνε
γιατ' η ζωή είναι μικρή
μέσα στον κόσμο αυτόνε.

Σαν θα σταθώ μπροστά στ' ανοιχτό παραθύρι,

κρασί γλυκό να πιω

στα γυάλινά σου χείλη ποθώ.

Σαν τα φιλώ τα δυο σου χέρια,

Τον Ήλιο το Φεγγάρι, τ' αστέρια κρατώ.

Το δειλινό σαν θα 'ρθει, και φύγει

ένα κορμί σαν σπασμένο ποτήρι

φαρμάκι θα πιω.

Της λησμονιάς το βοτάνι σαν θα βρω

στ' απάνεμό σου λιμάνι θε να βγω.

Θα 'ρθώ...

Μόν' ένα γεια...

Κι η πόρτα έκλεισε βαριά...

Βαθύ σκοτάδι,

ούτ' ένα χάδι,

ένα φιλί, μια λέξη έστω.

Μόν' ένα γεια...

Και τη ζωή που ζήσαμε

κλειδώσαμε απ' έξω.

Χαμηλωμένα μάτια

και η θωριά ακριβή.

Μόν' ένα γεια...

Η πόρτα σφάλισε

και πεταμένα τα κλειδιά.

Δυο μάτια δακρυσμένα.

Δυο δαχτυλίδια ακριβά

στην τσέπη φυλαγμένα.

Σ' όσα περάσαμε.

Μόν' ένα γεια...

Θέλω να ψάξω για παλιά
κρυμμένα μονοπάτια
που οδηγούνε σε σπηλιές
παραμυθιών με δράκους.
Φλόγες από τα στόματα
να βγάζουν μανιασμένα
καθώς θα ψάχνω για να βρω
χαμένους θησαυρούς.
Το δρόμο να μου κλείνουνε
ανδρείοι σταυροφόροι
κι εγώ μεμιάς να τους νικώ
με τ' άξιο σπαθί μου.
Να προχωρώ στα τρίσβαθα
τα δάση τα παρθένα
και να σιμώνω σε πηγές μ' αθάνατο νερό.
Κι όταν στ' απόσκια μιας ιτιάς
θα κάτσω από κάτω
να 'ρθουν νεράιδες όμορφες
σιμά μου να καθίσουν,
τραγούδια με τις λύρες τους
γλυκά να μου χαρίσουν
και σαϊτιές ερωτικές,
τη δόλια την καρδούλα μου
θέλω να μου τρυπήσουν.
Θέλω να ψάξω για παλιά,
κρυμμένα μονοπάτια
που θα με φέρουνε κοντά
στα δυο γλυκά σου μάτια.

Σαν ταξιδεύει ο νους σε θάλασσες γαλήνιες
θυμάται ώρες και στιγμές που ζήσαμε μαζί.
Θυμάται τότες που 'τρεχα γεμάτος μ' αγωνία
στην αγκαλιά σου τη ζεστή μέσα για να κρυφτώ.
Πως με κρατούσες το 'νωθα σαν να 'τανε αλήθεια
τα δυο σου χέρια, κι η μορφή σου μου έγιναν συνήθεια.
Τώρα στη σκέψη μου 'ρχονται βραδιές αγαπημένες
που ώρες ανακούρκουδα καθόμουνα σιμά σου
μη σε ξυπνήσω και χαθεί η μαγεία απ' το όραμά σου.
Αχ να 'ταν να 'ρθουν μια στιγμή ξανά τα χρόνια πίσω
και σαν δεκαεπτάχρονο παιδί να σ' αγαπήσω.
Στα χέρια μου τα δυνατά πάλι να σε κρατήσω
και τίποτα άλλο απ' τη ζωή αυτή να μη ζητήσω.

Ένα γλυκό συναίσθημα
με πιάνει όταν γυρίζω
και τα ματάκια σου θωρώ
σαν να πρωτ' αντικρίζω.
Μέθη μου φέρν' η ανάσα σου
όταν σιμά μου γέρνεις
και του κρασιού την ευωδιά
επάνω σου τη φέρνεις.
Είσαι κρασί γλυκόπιτο
και πίνω το άσπρο πάτο
και την καρδιά μου τη μικρή
την κάνεις άνω κάτω.
Στη ζάλη μέσα του φιλιού
γουλιά - γουλιά σε πίνω
και μπρούσκο κατακόκκινο
σιμά σου θε να γίνω.